

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ (του Γιάννη Παρασκευουλάκου)

✘ Ας υποθέσουμε ότι ένα ωραίο πρωινό ένας καλοβαλμένος κύριος (ή κυρία) χτυπάει την πόρτα σας και με το φυσικότερο ύφος του κόσμου σάς λέει πως έναντι μιας μικρής αμοιβής η εταιρεία του αναλαμβάνει να διαχειρίζεται τα οικονομικά σας κι ακόμα να αποφασίζει αντί για εσάς ποιες πράξεις πρέπει να είναι οι προτεραιότητές σας. Ο κύριος αυτός συνεχίζει λέγοντας πως με ένα επιπλέον μικρό ποσό μπορεί να αναλάβει να σας απαλλάξει από όλες τις φροντίδες και τις σκοτούρες σας – μ' άλλα λόγια να σκέφτεται αντί για εσάς. Τέλος το πλήρες πακέτο περιλαμβάνει –λέει ο κύριος – και μια πλήρη διαμεσολάβηση και επίλυση κρίσεων ανάμεσα σε εσάς από τη μια και τη γυναίκα σας, τα παιδιά σας και όλους τους συγγενείς και φίλους από την άλλη.

Τι θα σκεφτόμασταν και τι θα απαντούσαμε σε μια τέτοια πρόταση και έναν τέτοιο άνθρωπο – εκτός βέβαια από του να μείνουμε άναυδοι;

Και όμως η συμπεριφορά μας απέναντι στην πολιτική, που σαφώς μας αφορά όλους και τον καθένα χωριστά, δεν διαφέρει πολύ από τον παραπάνω παραλογισμό.

Μέσα από μια σειρά ετερόκλητων επιχειρημάτων, βολέματος, αδράνειας, συνήθειας, υποταγής στα πατροπαράδοτα, «τεχνικών δυσχερειών», έχουμε αποκοπεί εντελώς από την πολιτική – και μάλιστα αδιαμαρτύρητα, εκτός εάν θεωρούμε ότι ασχολούμαστε με την πολιτική όταν πάμε να ψηφίσουμε κάθε λίγα χρόνια (αν δηλαδή πάμε ...) ή τσακωνόμαστε με τους «πολιτικούς μας αντιπάλους» στα καφενεία και στα αμφιθέατρα.

Είναι ανεκτό στη χώρα που γέννησε τη Δημοκρατία – όπου **Δημοκρατία σήμαινε τη συμμετοχή τουκάθε πολίτη και στις τρεις εξουσίες**, Νομοθετική, Εκτελεστική και Δικαστική – 2500

χρόνια μετά να καταγράφεται αδιαμαρτύρητα τέτοιος βαθμός απουσίας από τη διαχείριση των συμφερόντων και των αναγκών μας;

Πηγαίνει άραγε ανάποδα η ιστορία; Από τη δημοκρατία πάλι πίσω στον αυταρχισμό, από την ωριμότητα του πολίτη στην ανωριμότητα του ιδιώτη, από τη σχέση και την οικειότητα της Πόλης στην απομόνωση του ζωνθρώπου στη σπηλιά του;

Είναι οι ανθρώπινες σχέσεις και οι ευθύνες ζητήματα που μπορούν να εκχωρηθούν, να ενοικιαστούν ή να αναληφθούν και να πραγματοποιηθούν δι' αντιπροσώπου;

Και κυρίως, εάν δεν μπορούν, εάν χρειάζεται απαραιτήτως η ανάμειξη και ενασχόληση ημών των ιδίων στα ζητήματα που αφορούν εμάς τους ίδιους: ποιες είναι (και ποιες θα είναι ακόμα στο μέλλον) οι συνέπειες αυτής της απουσίας μας;

**Γιάννης Παρασκευουλάκος,
Μέλος της ΜΚΟ Σόλων**

Πρώτη δημοσίευση: 18 Ιουνίου 2015

(solon.org.gr)